

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **V. T.**, zastoupeného JUDr. Zbyňkem Kociánem, advokátem se sídlem Krnov, nám. Osvobození č. 7, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30.4.2012, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované č. I., II. a III. ze dne 28.2.2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení **s e** pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se jí vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.865,- Kč k rukám advokáta JUDr. Zbyňka Kociána do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30.4.2012 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí vydaná pod č. I., II. a III. ze dne 28.2.2012 č.j. 490 523 028. Rozhodnutím vydaným pod č. I. zamítla žádost žalobce o poskytnutí příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) a § 98 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím vydaným pod č. II. zamítla žalovaná žádost

žalobce o poskytnutí zvláštního příspěvku k důchodu podle ust. § 5 odst. 1 písm. a)

a c) zákona č. 357/2005 Sb. ve výši 2.500,- Kč a rozhodnutím vydaným pod č. III. zamítla žalobci jeho žádost o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění nařízení vlády č. 405/2005 Sb.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalované podal včasnou žalobu, ve které nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a to že nárok na příplatek k důchodu žalobci podle zákona č. 119/1990 Sb. nevznikl, neboť trest odnětí svobody v této věci nebyl neoprávněný. Nesouhlasil s odůvodněním, že mu nevznikl ani nárok na zvláštní příplatek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., neboť neoprávněný výkon trestu odnětí svobody nečinil celkem alespoň 12 měsíců, stejně tak nesouhlasil s odůvodněním, že mu nevznikl nárok na příplatek k důchodu „podle nařízení pro nesplnění podmínek“ (zřejmě míněno nařízení vlády č. 622/2004 Sb. - poznámka soudu), neboť rozdíl mezi tresty vykonanými a nově uloženým trestem tří let odnětí svobody nepodmíněně nečiní ani jeden den věznění. Se závěry žalované žalobce tedy nesouhlasí, když důvody tohoto nesouhlasu již uvedl v předchozích námitkách proti všem třem shora uvedeným rozhodnutím. „V tomto stanovisku“ (zřejmě míněno podanými námitkami proti rozhodnutím žalované) poukázal na to, že je účastníkem soudní rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., „neboť měsíc únor roku 1998 byl přestupný a on tudíž tak vykonal trest v trvání jednoho roku a jednoho dne, což je nutno považovat samo o sobě za splnění zákonného kritéria naplňujícího neoprávněnost výkonu trestu odnětí svobody“. K tomu žalobce dodal, že „jednotlivé tresty v souhrnu představovaly dobu pěti let a šesti týdnů, přičemž z této doby představoval neoprávněný výkon trestu odnětí svobody dobu delší než dobu jednoho roku a jednoho dne, jak je popsáno v námitkách žalobce“.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 30.4.2012 č.j. X, připojeným dávkovým spisem žalobce a zprávou Vězeňské služby České republiky ze dne 16.2.2015 a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ustanovení § 65 a násl. s.ř.s., jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované.

Z obsahu dávkového spisu žalované krajský soud zjistil, že žalobce je poživitelem starobního důchodu od 23.9.2011. Dne 23.11.2011 požádal žalobce o příspěvek k důchodu podle ust. § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. a současně požádal o zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., v platném znění, jakož i o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., v platném znění. K uvedeným žádostem žalobce připojil fotokopii usnesení Okresního soudu v Bruntále č.j. Rt 315/90 ze dne 27.9.1990, dle kterého byl ustanovením § 2 odst. 1

písm. d) zákona č. 119/1990 Sb. zrušen rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 15.6.1983 sp. zn. 1T 15/83 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě

ze dne 17.8.1983 sp. zn. 4To 391/83 ve výroku o vině ohledně pokusu trestného činu opuštění republiky podle § 8 odst. 1 k § 109 odst. 1 trestního zákona. Tímtež rozsudkem byl žalobce odsouzen pro trestný čin ohrožení devizového hospodářství podle § 146 odst. 1 trestního zákona a pro pokus trestného činu znásilnění podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 241 odst. 1 trestního zákona. Usnesením Okresního soudu v Bruntále shora uvedeným byla současně zrušena všechna další rozhodnutí k datu jejich vydání v téže trestní věci, která na zrušené rozhodnutí obsahově navazovala. Tímtež usnesením bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání žalobce podle § 22 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. pro skutek kvalifikovaný jako pokus trestného činu opuštění republiky podle § 8 odst. 1 k § 109 odst. 1 trestního zákona a podle § 2 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. byl žalobci za trestný čin ohrožení devizového hospodářství podle § 146 odst. 1 trestního zákona a pokus trestného činu znásilnění podle § 8 odst. 1 k § 241 odst. 1 trestního zákona, které zůstaly zákonem o rehabilitaci nedotčeny, stanoven nový trest odnětí svobody v trvání tří roků nepodmíněně. Součástí dávkového spisu žalobce je i sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 14.12.2011, kterým byla potvrzena doba věznění žalobce, a to od 4.1.1973 do 4.10.1973 ve Věznici Vinařice, od 27.2.1976 do 27.7.1976 ve Věznici Praha-Pankrác, od 28.7.1978 do 28.1.1980 (z toho vazba trvala do 8.11.1978) ve Věznici Praha-Pankrác a od 19.1.1983 do 1.3.1988 (z toho vazba trvala do 15.6.1983) ve Věznici Heřmanice. Pro účely soudní rehabilitace Vězeňská služba ČR dále potvrdila, že v trestní věci Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 1T 15/83 byl žalobce vězněn v době od 19.1.1983 do 15.6.1983 z důvodu vazby a od 16.6.1984 do 19.1.1986 z důvodu výkonu trestu. Uvedená zpráva byla adresována žalovanému.

Žalobce v průběhu řízení předložil krajskému soudu další zprávu Vězeňské služby České republiky ze dne 11.12.2012, která byla adresována jeho právnímu zástupci JUDr. Zbyňku Kociánovi a ve které bylo uvedeno mimo jiné, že „trest OS Bruntál 1T 15/83 žalobce vykonával v době od 19.1.1983 do 15.6.1983 (věznění v Bulharsku) a od 16.6.1984 do 19.1.1988.

Rozhodnutím č. I. žalovaná zamítla žádost žalobce o poskytnutí příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., rozhodnutím č. II. zamítla žalobcovu žádost o poskytnutí zvláštního příspěvku ve výši 2.500,- Kč podle zákona č. 357/2005 Sb. a rozhodnutím č. III. pak žalovaná zamítla žalobci poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., v platném znění. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná všechna tato rozhodnutí potvrdila a zamítla žalobcovy námitky. Podle § 25 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. se pro účely důchodového zabezpečení doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako

doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně

se posuzuje část doby výkonu trestu, pro kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen z části. Obdobně podle ust. § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. se celková doba věznění a vazby počítá; přitom se měsícem rozumí 30 dnů. Při částečné změně odsuzujícího rozsudku se pro účely tohoto nařízení považuje za věznění jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými přiměřenými tresty nebo tresty nově uloženými. Pokud jde o nárok na poskytnutí zvláštního příspěvku podle zákona č. 357/2005 Sb., tento příspěvek náleží občanu České republiky, který pobírá starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod z českého důchodového pojištění, má nárok na zvláštní příspěvek k důchodu v měsíční výši 2.500,- Kč pokud (mimo jiné) je účasten rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb. v platném znění nebo u něho bylo rozhodující soudní rozhodnutí pro trestné činy uvedené v § 2 zákona č. 119/90 Sb. v platném znění zrušeno přede dnem jeho účinnosti, anebo byl účasten rehabilitace podle § 22 písm. c) zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, jestliže neoprávněný výkon vazby nebo trestu odnětí svobody činí celkem alespoň 12 měsíců (ust. § 5 odst. 1 písm. c/ bod 1 citovaného zákona).

Jak shora uvedeno, v případě žalobce byl zrušen odsuzující rozsudek Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 1T 15/83 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.8.1983 sp. zn. 4To 391/83, avšak pouze v části do výroku o vině za pokus trestného činu opuštění republiky podle § 8 odst. 1 k § 109 odst. 1 trestního zákona. Žalovaná, jak vyplývá z odůvodnění jejího rozhodnutí ze dne 30.4.2012, vycházela z potvrzení Vězeňské služby České republiky ze dne 14.12.2011, na jehož základě dovodila, že žalobci nárok na příplatky a zvláštní příspěvek k důchodu nevznikl, neboť rozdíl mezi tresty vykonanými na základě rozsudku sp. zn. 1T 15/83 a nově uloženým trestem tří let odnětí svobody nepodmíněně na základě usnesení ze dne 27.9.1990 nečiní ani jeden den věznění. Uvedená zpráva byla však rozporná se zprávou Vězeňské služby České republiky ze dne 11.12.2012, kterou potvrdila dobu věznění žalobce mimo jiné i v souvislosti s trestem odnětí svobody podle rozsudku OS v Bruntále 1T 15/83, jak je shora uvedeno. Krajský soud proto vyžádal od Vězeňské služby České republiky vysvětlení k uvedenému rozporu a ta přípisem ze dne 16.2.2015 sdělila, že znovu prověřila evidenční záznamy žalobce v centrální evidenci vězněných osob a zjistila, že v potvrzení ze dne 14.12.2011 (která poskytl žalované) je skutečně uvedeno chybné datum ukončení trestu. Správné bylo potvrzení ze dne 11.12.2012, podle kterého byl žalobce v trestní věci Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 1T 15/83 vězněn v době od 19.1.1983 do 15.6.1983, kdy šlo o výkon vazby včetně věznění v Bulharsku, a od 16.6.1984 do 19.1.1988, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody. Z uvedeného krajský soud dovodil, že rozdíl mezi trestem vykonaným a trestem nově uloženým činí 371 dnů, tedy dobu delší než 12 měsíců. Rozhodnutí

žalované, která vycházela z chybného potvrzení Vězeňské služby České republiky ze dne 14.12.2011, proto soud pro vady řízení zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a

věc jí podle odst. 4 vrátil k dalšímu řízení.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. závázal soud žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobci spočívající v nákladech jeho právního zastoupení advokátem v rozsahu 5 úkonů právní služby po 1.000,- Kč a 5 režijních paušálů po 500,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, tj. 6.500,- Kč a s připočtením 21% daně z přidané hodnoty 7.865,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 12. března 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce